

MEDITATIE

ONVOORWAARDELIJKE VERGEVING

Voorwaar, Ik zeg u, dat alle zonden de mensenkinderen vergeven zullen worden (Markus 3:28).

Eigenlijk is de vergeving die Jezus hier verkondigt voor ons te ruim om te omvatten: 'Voorwaar, Ik zeg u dat alle zonden de mensenkinderen vergeven zullen worden.' Alle zonden? Ook die zonden die wij onze medemensen nooit vergeven zouden? Maar Jezus zegt toch echt 'alle zonden'. Ook de zonden die wij onszelf niet vergeven? Die dingen waar we met niemand over praten en die we van binnen met ons meedragen? Kennelijk, maar we kunnen het niet bevatten. De vergeving die hier wordt verkondigd is te ruim voor ons.

En aan wie worden al die zonden dan vergeven? Aan 'de mensenkinderen', zegt Jezus. Als Hij 'de gelóvige mensenkinderen' had gezegd, dan zouden we het begrijpen. Of als Hij 'de berouwvolle mensenkinderen' had gezegd. Een berouwvolle zondaar willen we nog wel vergeven, tenminste als hij het niet té erg heeft gemaakt. Maar Jezus maakt zulke voorbehouden niet. Hij zegt gewoon 'de' mensenkinderen. Er zijn nogal wat mensenkinderen in deze wereld die wij niets zouden vergeven. Maar Jezus stoort zich daar kennelijk niet aan: 'Alle zonden zullen de mensenkinderen vergeven worden,' zegt Hij.

Ook alle mogelijke 'lasteringen' zullen de mensen vergeven worden, voegt Jezus er nog bij. Daarbij moet men ook denken aan de lasteringen die Hemzelf werden aangedaan. Denk maar aan de lasteringen die Hem aan het kruis werden toegeroepen om zijn lijden te verzwaren. Erger kan haast niet, zou je zeggen. Maar ook die lasteringen zullen worden vergeven, zegt Jezus (Matth. 12:32). Alle zonden en alle lasteringen. Verder kan vergeving toch niet gaan.

Wat bracht Jezus ertoe de vergeving zo ruim te verkondigen? Hij deed dit op een moment dat Hij zwaar beschuldigd werd. Schriftgeleerden uit Jeruzalem beschuldigden Hem ervan in dienst van de duivel te staan en dat Hij enkel met hulp van de duivel duivels uit kon drijven. Jezus spreekt deze beschuldiging tegen: als Hij met hulp van de duivel tegen de duivel zou vechten, dan zou de duivel tegen zichzelf aan het vechten zijn. Maar het is precies omgekeerd, houdt Jezus zijn beschuldigers voor: als Hij mensen uit de macht van de duivel bevrijdt, dan bewijst hij daarmee juist dat Hij de duivel in zijn macht heeft.

In het vorige nummer van ons blad schreef onze redacteur ds. J.P. Boiten deel vier van zijn serie "Gebed voor kranke mensen". Niemand kon weten dat hij niet lang daarna door het coronavirus zou worden geveld. Hij is een gelukkig niet heel lange periode in Dordrecht in het Albert Schweitzer ziekenhuis opgenomen geweest. Wij zijn dankbaar dat hij weer naar huis terug mocht keren. Zijn vrouw had ook verschijnselen van hetzelfde virus. Beiden hebben zich in Gods hand geweten in deze voor hen en hun kinderen angstige tijd. Ons bestuur (vooral ds. A. Snoek heeft erg zijn best gedaan) heeft geprobeerd i.s.m. onze drukkerij dit nummer persklaar te maken. Als we fouten hebben gemaakt bieden wij daarvoor aan onze trouwe lezers onze excuses aan. Wij zijn blij met alle bijdragen van de scribenten die dit nummer hebben helpen in te vullen. Dr. J. van Eck te Lexmond is onder de scribenten nieuw, al hebben wij al eens eerder een bijdrage van zijn hand in ons blad mogen plaatsen.

Wij wensen onze lezers kracht toe in hun veelal moeilijke omstandigheden en Gods zegen.

Langerak,
ds. J.A.H. Jongkind

En dan komt Hij met dat machtige woord van onvoorwaardelijke vergeving, waar geen duivel tegen opgewassen is. Want wat is de duivel? De duivel is wat zijn naam zegt. Duivel betekent, net als Satan, 'aanklager, beschuldiger'. En beschuldigen is ook precies wat de duivel in de Bijbel doet: God beschuldigen dat zijn woord onbetrouwbaar is (Gen. 3), en mensen beschuldigen, boven bij God (Job 1 en 2), en binnenin ons, als stem die ons bij God en bij onszelf vandaan wil houden. 'Wat heb ik met U te doen?' horen we hem roepen als Jezus in de buurt komt (Mark. 1:24; 5:7). En wijzelf horen hem als innerlijke fluisterstem die ons bij God vandaan houdt: hoezo vergeving? vergeving voor al die mensen? vergeving voor jou? vergeving voor die reddeloze wereld? zou dat wat helpen? Beschuldigend gefluister dat ons cynisch maakt en ons weg houdt bij God.

Jezus' woord zet radicaal een streep door dat gefluister: 'Alle zonden zullen de mensenkinderen vergeven worden,' zegt Hij. En als we het evangelie verder lezen, weten we waarom: om de prijs die Hij betaalde, om het offer dat Hij bracht. Voor dat offer moet iedere beschuldiging zwijgen. Met dat offer voor ogen kunnen we dat beschuldigende gefluister met een gerust hart langs ons heen laten gaan.

Lexmond,
Dr. J. van Eck

In de put; uit de put (2)

Jeremia in de put *Jeremia 38: 1-13*

Vorige keer stonden we stil bij Jozef die door zijn broers de put werd ingewerkt, omdat ze zijn dromen niet konden waarderen. Ditmaal richten we blik en aandacht op Jeremia die eenzelfde lot onderging omdat de volksleiders zijn boodschap niet langer verdroegen. Hij leefde in een barre tijd. Jeruzalem was omsingeld, een gevangenis geworden. Buiten de poorten heerste de vijand, daarbinnen de dood. In die belegerde stad zit Jeremia in de put, de gehate profeet en trouwe knecht van God. Juist vanwege dat laatste heeft men hem meer dan eens uit de weg willen ruimen. Profeten brengen doorgaans een ons niet-welgevallige boodschap. Ze leggen de vinger op de zondeplek en kondigen Gods oordeel aan als bekering achterwege blijft. Al is hun boodschap in de kern altijd een blijde boodschap, ze gaat wel tegen vlees en bloed in. Wie profetisch protesteert moet niet rekenen op applaus. Jeremia deed zelfs meer dan protesteren. "Geef je over", zei hij. Dat kwam hem te staan op de beschuldiging van landverraad. "Geef je over", is ook de boodschap voor nu. "Geef je over aan de HEERE." Telkens weer.

Vuurgloed van beproeving

Men heeft Jeremia uit de gevangenis gehaald en hem in een diepe put geworpen. Daar zat hij, omringd door dikke duisternis, eenzaam wachtend op zijn dood die langzaam komen zal. Stank voor dank, oogst de getrouwe knecht van God. Het leven kan soms hard zijn. Beter gezegd: mensen kunnen hard zijn. Verhongerden zal de profeet in deze kuil van verdriet en angst,

want ondertussen zinkt hij almaar dieper weg in die bodemloze afgrond vol modderig slijk. Komt hij nog levend uit zijn benarde situatie, dan is niet minder nodig dan een wonder van boven. Trouwens ... een put heeft maar één opening en die is naar boven. Wie evenals Jeremia door een vuurgloed van beproeving moet, kan zomaar bestormd worden door vragen die zich ongewild opdringen. "Waarom? Waar heb ik dit aan verdiend?" Ja, wat heb ik eigenlijk verdiend ...? "Waarom die weg in de diepte? Hoe kan God dat toelaten ...?" Verbittering en verharding staan al in de rij om toe te slaan.

Zal God toelaten dat Zijn knecht Jeremia wordt kapotgemaakt door mensen? Zal hij hulpeloos in die kuil sterven? In dat afschuwelijke dal vol doodschaduw? Steekt er dan niemand een hand naar hem uit ...? Is er nog iemand op wie hij kan rekenen?

In de nood leert men zijn vrienden kennen. Het ergste is als God ons in deze misère ook nog eens zou vergeten. Jeremia is uitgeschakeld. Dat is misschien wel het meest bittere en onbegrijpelijke om te verwerken. En om dan niet één brok opstand te worden, maar te blijven geloven dat "alle dingen moeten meewerken ten goede ..." Ook dat wat wij als kwaad ervaren. Echt kwaad is het leven zonder Christus.

Ebed-Melech

Een lakei van de koning, Ebed-Melech wordt zijn redder in nood. De HEERE en niet Zedekia stuurt hem.

Hij is een vreemdeling, een man die buiten het verbond staat. Hij komt uit Ethiopië. Een kleurling dus, die het opneemt voor Jeremia. Daar is bepaald moed voor nodig (Jeremia 39:7), maar er is ook haast geboden. "Haast U tot mijn hulp en red ..." (Psalm 141:1). Hij licht het deksel van de put op. Licht van boven stroomt in de doodskuil. Met behulp van touwen en afgedankte koningskleren, niet veel meer dan lappen, lompen en lorren die Jeremia onder zijn oksels moet knopen, haalt deze Ebed-Melech hem eruit. Jeremia komt niet op eigen kracht uit de put. Hij wordt eruit getrokken. Van boven af. Dat zal nog een hele klus zijn geweest, maar met Gods hulp moet en zal het lukken. En het lukt. Zie Jeremia daar staan en zie zijn redder staan wiens geloof een door de liefde werkend geloof is. Uit liefde tot Jeremia. Uit liefde tot het woord dat Jeremia bracht. Uiteindelijk uit liefde tot de God van dat Woord, de God van Jeremia.

In Klaagliederen 3 vertelt Jeremia wat er in hem omging. En dat is niet weinig en vooral niet mis. Gelukkig blijft hij niet in de klacht hangen. Klagen mag, maar doe het niet te veel, te vaak en te lang. Vooral klagen in het horizontale vereenzaamt. Mensen blijven weg als je niets anders meer voor ze hebt. Hoe leerzaam is ook in dit opzicht Jeremia's klaaglied. Hoe kwam hij zijn klagen te boven? Hij schrijft (3:55-58): "HEERE! Ik heb Uw Naam aangeroepen uit de

ondersten kuil. Gij hebt mijn stem gehoord (..), Gij hebt U genaderd [U bent nabij geweest] ten dage, als ik U aanriep; Gij hebt gezegd: Vrees niet! HEERE! Gij hebt mijn leven verlost." Zie, niet Ebed-Melech, maar God ontvangt de eer.

De HEERE verlost

God verlost. Ook nu. De uiterlijke omstandigheden blijven misschien ongewijzigd, maar van binnen verandert er iets. Er gaat een knop om. Hij verlost uit de put waarin we steeds verder wegzonken. Hij bevrijdt, Hij breekt banden des doods en angsten der hel. Geen put zo diep en geen zee zo hoog, of groter dan de nood is de Helper. We vinden houvast in de Naam des HEEREN. Zo was het ook met Jeremia. De HEERE had beloofd en maakt Zijn belofte van veertig jaar eerder waar: "Zij zullen tegen u strijden, maar tegen u niet vermogen [tegen u op kunnen]; want Ik ben met u, spreekt de HEERE, om u uit te helpen" (Jer. 1:19). Is die lakei van de koning niet een beeld van de Heere Jezus Christus? Hij is de redder die van Boven gekomen is. Wat daalde Hij diep neer. In de put waar we onszelf in gewerkt hebben. Volgens ons Avondmaalsformulier is Hij neergedaald tot in de allerdiepste versmaadheid en angst der hel. Plaatsvervangend. Hij weet ons te vinden en te bereiken. Zo ver, zo diep kunnen we niet in de put zitten of Zijn stem en handen kunnen erbij. Hij strekt Zijn handen uit naar ieder die handen te kort komt. Naar Elia in de woestijn, die liever sterven dan nog langer leven wilde, had die hand de gedaante van een engel. Voor Jeremia heette die hand Ebed-Melech. Wie die hand in zijn volle heerlijkheid wil zien, moeten kijken in de kribbe en opzien naar het kruis. Die handen reiken naar alles wat aan de wanhoop ten prooi dreigt te vallen.

Loflied na de put

Aan Ebed-Melech geeft God een bijzondere belofte. Evenals Rachab die de verspieders onderdak bood en beschermde, zal ook deze allochtoon, deze Oudtestamentische Samaritaan gespaard worden als de vijand Jeruzalem zal veroveren. Maar zie, méér dan Ebed-Melech is hier!

Wat een zegen als wij door alles en over alles heen mogen zien op de genadige Overste Leidsman en Voleinder van het geloof, Jezus Christus. Dwars door ziekte, verwarring, onrecht, leed, zonde, dood en gericht heen om aan het einde van dat alles de met eer en glorie gekroonde Koning te zien. "Wat zullen wij dan tot [of: van] deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?"

"Maar is Hij wel voor mij ...?" Het zou een vraag van Jeremia geweest kunnen zijn, en dat was het ook, getuigen zijn klachten in zijn Klaagboek. "Al deze dingen zijn tegen mij ...", verzuchtte Jakob. En dachten Job, Asaf en Naomi ook niet zo? Laten wij oppassen God niet voor ons karretje te spannen, maar breng wel je verdriet, je gebroken geluk, je wanhoop op gebogen knieën bij Hem, "Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven. Hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, naaktheid, of gevaar, of zwaard? (Gelijk geschreven is: Want om Uwentwil worden wij den ganse dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting.) Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal

kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere" (Rom. 8: 31-39).

Daar moet zelfs de dood het tegen afleggen. Hij zal niet meer, maar ook niet minder zijn dan dienstknecht van God om Zijn kind te brengen aan Zijn voeten. Voor eeuwig verlost van welke put dan ook. Als dat niet aan het zingen brengt ... Soms al in de put, zoals Paulus en Silas in Filippi. Maar dan is de put al geen put meer, maar een stukje hemel op aarde. Halleluja!

Harskamp,
Ds J. Belder

KRUISDRAGEN

Heer, leer mij mijn kruis te dragen;
leer mij zwijgen zo U zweeg.
Laat mij niet ontmoedigd vragen
waarom ik dit lijden kreeg.

U vraagt achteraan te komen;
volgen, want Uw last is licht.
Niet mijn eigen ik, mijn dromen,
maar Uw wil wordt dan mijn plicht.

Laat mij denken aan Uw lijden,
Lam van God, voor mij geslacht;
aan Uw bloed, Uw tranen, strijden,
dan wordt eigen juk zo zacht.

U belooft te helpen dragen;
Heer, ik vraag U nu om kracht:
Help mij torsen, zonder klagen,
zoals U Uw taak volbracht.

Marian Klok-Stam

Rouwende ouderen... (2)

Rouw... we hebben er allemaal mee te maken. En zeker als oudere wordt u vaker geconfronteerd met het verlies van mensen uit uw omgeving dan jongere mensen. We raken er nooit aan gewend. Het verlies van een dierbare blijft ingrijpend! Dat u al van veel mensen afscheid heeft moeten nemen, maakt dat er bij elk overlijden

weer een lege plek bij komt.

De kring van vertrouwde personen wordt kleiner, en dit kan tot eenzaamheid leiden. Misschien bent u ook niet zo gewend om hierover met andere te praten, uw gevoelens te laten zien en/of hulp te vragen.

Bovendien confronteert het overlijden van leeftijdgenoten ons altijd met onze eigen sterfelijkheid.

Rouw heeft ook gevolgen voor de gezondheid. Juist op oudere leeftijd kan dat leiden tot bijkomende problemen, zoals minder zelfredzaam zijn en niet goed meer in staat zijn de deur uit te gaan. Ook hierdoor kunt u in een isolement terechtkomen. Daarnaast hebben ouderen die een dierbare verliezen vaak meer moeite met vooruitkijken. Vragen als "Wat is er voor mij nog weggelegd?" en "waar doe ik het nog voor?" maken het moeilijker in de toekomst te blijven geloven. Een belangrijk aandachtspunt bij de rouw is dat een verminderde concentratie een normale uiting van rouw is. Bij de ouder wordende mens wordt dit niet altijd zo herkend. Het wordt vaak gezien als vergeetachtigheid die bij de leeftijd hoort. Mogelijk maakt u zich hier zorgen over of bent u, diep in uw hart, wel bang dat u een demen-

tie heeft. Bespreek het gerust met uw huisarts, praktijkondersteuner of de thuiszorg. Het is van belang dat zij uw zorgen weten en hier samen met u alert op zijn. Maar het is van belang om rouw de tijd te geven. Waarschijnlijk vermindert uw vergeetachtigheid in de loop van de tijd vanzelf.

Rouw is als een vingerafdruk: voor iedereen herkenbaar, maar nooit helemaal hetzelfde. Er zijn geen vaste regels voor hoe een rouwproces verloopt. Er bestaat niet zoiets als een handleiding voor rouwenden en het ligt ook niet vast hoe lang het duurt. Rouwen is een uniek en persoonlijk proces, en dat gaat met vallen en opstaan. Het is zelfs zo dat we bij elk verlies op een andere manier rouwen. Wie er overleden is en welke band u met diegene had speelt natuurlijk een hele grote rol. Maar ook hoe het zelf met u gaat op dat moment.

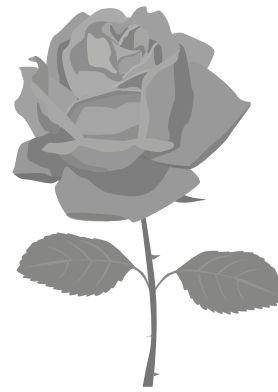
Het rouwproces kent geen vaste volgorde; het loopt allemaal door elkaar heen en komt soms ook weer terug. Het rouwproces bestaat uit:

- Erkennen: langzaam gaan beseffen dat de ander echt nooit meer terugkomt
- Herkennen: omgaan met de warboel aan gevoelens
- Verkennen: u aanpassen aan je veranderende leven, dat vorm moet krijgen zonder die ander
- Verbinden: verder leven met uw herinneringen, met die ander in je hart

We hebben een dierbaar iemand verloren die veel voor ons betekende en moet daar een weg in zien te vinden. Het dagelijkse leven gaat ook verder.

Het is belangrijk dat beide punten aandacht krijgen in het rouwproces. Maar we hoeven dit nooit alleen te doen. Iemand zei tegen me: we moeten veel meer bidden en de Heere bij ons hele leven betrekken. Ik wens met name de rouwende lezers van harte sterkte toe.

Met een vriendelijke groet,
Marianne Tanis

Meditatie

Een bijzondere knecht van de koning: Ithai (deel 1)

(Een meditatie n.a.v. 2 Samuel 15 vers 21).

David maakte in zijn leven veel mee. Marnix van St. Aldegonde, een van onze helden uit de 80-jarige oorlog, heeft daar een beroemd gedicht op gemaakt. "Als David moest vluchten voor Sauwel de tyran".

Dat was heel wat. Maar veel erger was het, dat hij later voor zijn zoon Absalom moest vluchten, die zijn vader naar de kroon stak. Want dat is je eigen bloed! Absalom (dat zei David niet, maar dat zeggen wij) was een excentrieke, hoogmoedige jongen, iemand die zijn eigen weg ging en die zich een wagen aangeschaft had met paarden en die vijftig lenige mannen voor zich uitdraven liet. Deze trotse held straalt kracht uit met zijn wapperende manen en vurige ogen. In een heidens land zou hij beter dan in Israël hebben gepast. Want de profeet Zacharia droomt later van een koning die op een ezeltje rijdt.

Dat hij vluchten moest toen hij jong was voor Saul was voor David zwaar, maar dat hij wanneer hij in de kracht

staat van zijn leven voor zijn eigen zoon moet vluchten is het ergste wat hij ooit meegemaakt heeft.

Het staat er met David als wij hem in deze geschiedenis tegenkomen slecht voor. Absalom had in Hebron, waar ook David ooit zijn troon had, zich tot koning uit laten roepen. En het meeste volk was op zijn hand.

Nooit was Davids koningschap onomstreden geweest. De verraderlijke zoon heeft daar listig gebruik van gemaakt.

Absalom gaf iedereen gelijk die in Jeruzalem om zijn recht kwam als dat Absalom zelf maar de hoogte in bracht. "Jij hebt gelijk", zei Absalom tegen de mensen, "Maar de koning zal je je gelijk niet geven". Alsof je de duivel zelf hoort. Maar niemand merkt het. "Zo stal hij het hart van het volk". Als uitdrukking staat dat nu voor iets meestal onschuldigs. "Iemands hart stelen". Maar dat was toen een bittere werke-

lijkheid voor David, dat zijn zoon het hart van het volk van hem stal. Maar nu zit daar ook wat onder dat het voor David nog bitterder maakt. David had in overspel geleefd met Bathseba. Slecht was hij zelf ook geweest. Tegenover Absalom staat hij wel in zijn recht. Maar tegenover God staat hij niet in zijn recht. Dat was Nathan, de profeet, hem duidelijk komen maken. Nathan, die van de rijke boer hem verteld met wel 100 schapen, die dat ene schaapje van zijn buurman had afgenomen. David had gezegd: "Zo iemand verdient niet om te leven"! En Nathan had gezegd: "Gij zijt die man!" Toen was David heel klein geworden. Een gebroken mens. Zijn misschien wel diepste psalm had hij toen gemaakt: " `t Is niet alleen dit kwaad dat roept om straf; neen, `k ben in ongerechtigheid geboren. Mijn zonde maakt mij `t voorwerp van Uw toren reeds van het uur van mijn ontvangenis af". Zo begrijpen we het al beter, dat we in vers 16 lezen: "En de koning ging de stad uit met heel zijn huis, te voet". En in vers 17 staat ook: "De koning ging dus met al zijn volk te voet de stad uit". Wat belangrijk is, zegt het Hebreeuws vaak twee keer. Dat gaat hier zeker ook op. "Te voet", dat is: "In je ontredde- ring, je neergang, je schuld".

En vers 18 zegt het zelfs nog een derde keer, maar dan van de dienaren en de lijfwacht van de koning en ook van de legerdivisie uit Gath, de Gethieten noemen we ze, waarvan Ithai de aanvoerder is, dat ze op blote voeten liepen. In het oude oosten op blote voeten en met het hoofd met doeken omwonden te lopen, is een teken van boete te doen en een teken van rouw. Dat we David zo daar zien lopen is een verdrietig gezicht. Nathan had gezegd, dat het zwaard niet van Davids huis meer zou wijken. Dat vindt hier plaats. Maar hoe donker dit ook allemaal is, in dat donker glanst er iets van het licht van Gods trouw. David is nog altijd de gezalfde koning. Laat er daarom niemand aan hem komen. Want wie aan de koning komt, komt aan God zelf. David is nog altijd de Gezalfde. Dat weet God, wat een diepe weg op dit ogenblik David ook gaan moet. God houdt hem de handen boven het hoofd. En ook Ithai weet dat. Iets heeft Ithai van de grote Zoon van David, Jezus Christus, in David gezien. In zijn vernedering is dat toch ook weer de grootheid van David, dat hij niet tegen God zich verzet. Dat is aangrijpend, dat de koning niet een trotse koning is op een hoog paard, maar dat hij een lage koning is die nederig te voet gaat. Aan wie doet ons dat denken? Aan de Heere Jezus doet ons dat denken die de nederigste was van de nederigen en Die niet op een trots paard reed, een strijdros, maar die arm en zachtmoedig op een ezeltje reed. Niet de grote Absalom was Hij die het allemaal alleen dacht te weten en die hoog te paard zat, maar die nederig de onderste weg is gegaan, Die in zekere zin ook te voet is gegaan. "Te voet". Als een eenvoudig Mens heeft Hij hier op aarde gewoond. Diep verbonden met het lot van de menselijke familie. Jezus droeg een zware last,

levenslang. Jezus heeft zichzelf verne-
derd alhoewel Hij alle macht had.

De mensen wonen. En als het kan nog
mooi ook. Maar de Zoon des mensen,
de tweede Adam, woont niet. Hij heeft
geen plaats voor het hol van Zijn voet.
Wat is dat voor merkwaardige trek in
Jezus?

Dat kunnen we een beetje zien aan
David. David vestigt zich in een riant
paleis in Jeruzalem. Eindelijk heeft hij
rust en je gunt hem die rust. Maar er
blijkt een tegenkracht te zijn, een anti-
koning. Tegenover David zien we
Absalom staan. En de meeste mensen
trekken op Absalom aan. Zo gaat dat in
dit leven: je hoeft de mensen maar iets
te beloven en ze volgen je al.

Maar hoe eenzaam is David niet gewor-
den daardoor? U herkent er Jezus`
trekken in. De ene dag wordt Hij in
Jeruzalem met luid applaus verwelkomd,
maar de dag daarop roept men om Zijn
dood.

Altijd is het ware koningschap in deze
wereld bedreigd door heerszucht en
eigenbelang. De kwade geesten vallen
de mensen meestentijds bij. Liever heb-
ben wij de duisternis dan het licht.
Daarom trekken wij in drommen op de
leegte en de donkerheid aan. Is dat niet
wat haast iedereen denkt: "Zouden wij
de kerk niet ook maar verlaten, want is
zij niet op sterven na dood?"

Maar de koning is nog de koning. In
zijn nood en schuld toch nog de koning.
Koning in de kracht van de Heilige
Geest. Zelfs nu is de koning niet de fris-
se, lichte, wonderlijke geur vergeten
van de olie waarmee hij gezalfd werd.
Hij was nog jong. Maar dat is nog niet
weg. Net alsof hij het zoveel later nog
ruikt.

Daarom weet hij wat hij nu moet doen.
Als een koning treed hij op als hij bij
het "Verre huis", ergens aan de oostkant
van de stad inspecteert wie er nog zijn

overgebleven en met Absalom niet mee
zijn gegaan. Hij inspecteert het armoe-
dig restant van zijn eens geroemde
leger.

In de eerste plaats zijn dat zijn trouw-
ste knechten. Legeraanvoerders en
beambten zullen dat zijn geweest. In de
tweede plaats is dat zijn lijfwacht, die
ook op zijn post bleef, de Krethi en de
Plethi, ook Filistijnen. Dat deden toen
veel grote heersers: zich laten omringen
door een buitenlandse lijfwacht, zoals
de paus nu zijn Zwitsers nog heeft. En
in de derde plaats zijn dat de Gethieten,
600 mannen uit de Filistijnse stad Gath,
die onder het commando van Ithaï zich
bij David hadden aangesloten. Ook zij
bieden hun diensten aan aan David. Wat
ziet God als Zijn gemeente zich aan
hem presenteert? Een rommelig smal-
deel. Een ellendig, arm volk, op "schob-
berdebonk".

Dat is wonderlijk. Dit zijn mensen uit de
heidenvolkeren of, zoals ze in Israël
zeggen, uit de gojim. David is ontroerd
omdat ook zij onder zijn getrouwen blij-
ken te zijn. Dit is net zoiets als dat de
Heere Jezus in Gethsemané door een
engel van God werd vertroost. Mensen
kunnen soms net engelen zijn.

Maar de koning heeft met Ithaï en zijn
mannen ook medelijden. "Gisteren",
zegt hij, "Ben je gekomen, moet je nu
vandaag al de weg van het ongewisse

van veel strijd en moeite opgaan? Keer terug en blijf bij de nieuwe koning. U bent immers een buitenstaander en verbannen uit uw woonplaats. Keer terug en breng uw broeders terug; mogen goedertierenheid en trouw met u zijn”.

“Mogen goedertierenheid en trouw jou niet verlaten”. In Spreuken 3 staat dat. Dat lijkt wel een trouwtekst. Want Gods goedertierenheid is Zijn verbondstrouw en die heeft te maken met Zijn vriendschap met de mensen. En Zijn trouw betekent: “Je kunt op Hem aan”. Dus dat wenst hij hem toe. “Maar je moet voor mij”, zegt hij, “Je leven niet in de waagschaal stellen, want dat heb ik niet aan je verdiend”.

Wat een lieve koning is David! Is het een wonder, dat heel Israël tot in onze tijd toe het steeds over hem heeft? En dan is hij nog maar een schaduw van de grote Koning, “Davids zoon, lang verwacht”, Die toen het de volheid van de tijd was geworden, werd geboren in de stille kerstnacht.

Maar wij zeggen niet alleen maar: “Wat een lieve koning”.

Maar wij zeggen ook: “Wat een lieve dienaar!” Naar de mens gesproken was het niet verstandig wat Ithaï deed. Met een koning meegaan die er op zijn blote voeten met het hoofd omwonden deerniswekkend uitzag. David zegt: “Jongen, wat heb ik jou te bieden? Zoek daar waar het beter is je geluk!”

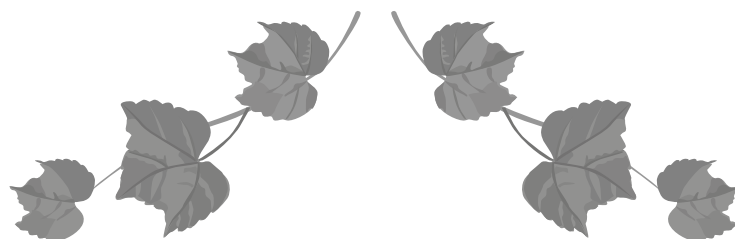
Maar wat zegt die vreemdeling, die Filistijn, dan? “Nee”, zegt hij, “Maar bij u wil ik blijven”. Hij is bij David niet weg te slaan. Net zoiets is dat als wat Joost van den Vondel dichtte: “Buiten U is `t nergens veilig”. “Maar Ithaï ant-

woordde de koning en zei: Zo waar de Heere leeft en mijn heer de koning leeft, op de plaats waar mijn heer de koning zal zijn, in dood of in leven, voorzeker, daar zal uw dienaar zijn”. Wat een wonder dat die Filistijnse man van origine tegen David dat zegt. Met een zekere huiver en een grondige argwaan werd er in Israël, zeker in de tijd van Saul en David, altijd standaard van de Filistijnen “de onbesneden Filistijnen” gezegd. Romeinen van Kreta waren de Filistijnen van geboorte. Zij behoorden niet tot de Israëlieten en zelfs niet tot de grote groep van de Semieten en besneden waren ze niet. De besnijdenis staat in de Bijbel voor: “Het komt aan je leven. Je sterft aan je zelf. Je leeft niet als mens voor Gods aangezicht volgens wat jij in je hebt en graag wilt”. De besnijdenis, net als de doop voor ons nu, is te sterven met de Christus aan je oude leven in de zonde. Maar die Filistijnen waren niet besneden.

“Onbesneden” staat voor dat je leeft in je natuurlijke kracht, ongebroken en hoog. “Onbesneden” is: “wat kan mag” en “wat kan doe je”. “Onbesneden” is wat je ook in het moderne leven elke dag overal om je heen ziet.

“Onbesneden” is de mens zonder Christus, ongebonden in zijn natuurlijke staat en je leeft voor jezelf. Vandaar die huiver als men het in Israël had over de “onbesneden Filistijnen”. Maar nu staat er hier zo een voor David en hij zegt in alle overgave en met alle liefde: “U moet mijn koning zijn”.

ds. J.A.H. Jongkind

Uit: De Ziekentroost, Cornelis van Hille, 1571

(opgenomen achter de psalmen)

5. Van de verlossing des mensen

Dewijl wij nu aldus in den toorn Gods en in de schaduw des doods, ja, in de hel en verdoemenis liggen, zo is ons Christus, het Licht der wereld, verschenen, en de Zon der gerechtigheid opgegaan; Welke overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking; en heeft ons mede levend gemaakt, daar wij dood waren door de misdaden en de zonden; en heeft ons die vergeven, en uitgewist het handschrift dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, en datzelve uit het midden weggenomen en aan het kruis genageld; waardoor Hij over al onze vijanden getriomfeerd heeft, als den dood, den duivel, de hel en de verdoemenis der wet, gelijk God door den profeet Hoséa gezegd heeft: Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door Jezus Christus. Die ook (naar de belofte Gods) den duivel den kop heeft vermorzeld, in wiens macht wij gevangen lagen, door de overtreding der zonden.

6. Christus is onze Verlossing

Zo heeft nu God, om ons daaruit te verlossen, Zijn allerliefste Pand gegeven, namelijk Zijn enigen geliefden Zoon, in Wien de Vader een welbehagen heeft, en gebiedt Hem te horen; Dien Hij tot een Verzoening en Rantsoen gegeven heeft. Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Insgelijks:

Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem. En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen (zegt Christus), den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt. Hij is de waarachtige Messias, Die in de wereld gekomen is, in de volheid des tijds; waarachtig God, om de heerschappij des satans te verbreken; en waarachtig mens, om onze Middelaar voor God te wezen, opdat Hij ons, die onder de wet gevangen lagen, verlossen zou. Hij is het onbesmette Lam, Dat voor onze smetten geslacht en geofferd is, tot een verzoening voor al onze zonden, gelijk Jesaja duidelijk getuigt. En Hij, Die rijk was, is om onzentwil arm geworden, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden. Want al Zijn goederen heeft Hij ons geschonken, al Zijn weldaden, al Zijn gerechtigheid, verdiensten en heiligheid. En hiervoor moeten wij Hem met het geloof omhelzen, en met liefde en gehoor-

zaamheid dankbaar zijn. En wie zou Hem niet liefhebben, Die ons eerst liefgehad heeft? Toen wij nog Zijn vijanden waren, heeft Hij ons verlost en verzoend, hoeveel te meer zullen wij behouden worden door Zijn leven, nu wij Zijn vrienden geworden zijn! Want hoe zou iemand meer liefde hebben, dan dat hij zijn leven voor zijn vrienden zette? Hetwelk Christus als een goede herder bewezen heeft, doordat Hij Zijn Vader gehoorzaam is geweest tot den dood, ja, tot den dood des kruises; en is een weinig minder geworden dan de engelen vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zou; waarom Hij met heerlijkheid en eer is gekroond. Ook is Hij de waarachtige Samaritaan,

Die olie en wijn in onze wonden gegoten heeft; dat is, dat Hij Zijn dierbaar bloed voor onze zonden vergoten, en ons met zulk een duren prijs gekocht heeft. Want (zegt Petrus) wij zijn niet door zilver of goud verlost, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam. Want wij zijn niet verlost door het bloed der bokken en kalveren, maar Hij is door Zijn eigen bloed eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. Die ons ook getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde, in Wien wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden.

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter, PKN (hervormd)
Benschop

Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris, PKN
(hervormd) Langerak

Dhr. M.C. Paul, penningmeester, PKN
(hervormd) Dirksland

Ds. A. Snoek, PKN (hervormd),
Kesteren

Ds. J.P. Boiten, eindredacteur, Christ.
Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53, 3341
GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512

Tevens adres voor kopij.

e-mail : j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. van Amstel, Christ Geref., Ede
Rev. W. de Jong, Chr. Reformed
Church, Straffordville, Ontario, Canada
Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede

Ds. J. Willemsen, PKN (hervormd)
Dirksland

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar);

Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net; opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan:

abonnee@krachtnaarkruis.net of
Ledenadministratie Kracht naar Kruis,
Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te
Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarkruis.net